

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **D. A.**, narozený X, státní příslušnost Ruská federace
zastoupený zákonným zástupcem **A. A.**, narozeným X
oba bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2025, č. j. OAM-1347/P-P07-P10-R2-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky dne 4. 3. 2025, č. j. OAM-1347/P-P07-P10-R2-2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2025, č. j. OAM-1347/P-P07-P10-R2-2023, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí napadá jako nezákonné, neboť je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle jeho mínění založeno na nesprávném právním posouzení věci. Stav věci považuje za dostatečně zjištěný, žalovaný z něj dovodil právní závěr, který je v rozporu s § 14b odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť žalobce je rodinným příslušníkem zákonného zástupce ve smyslu § 14b odst. 2 zákona o azylu, a to svobodným nezletilým dítětem osoby požívající doplňkové ochrany. Žalovaný však dospěl k závěru, že nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14b zákona o azylu. Žalobce poukázal na to, že jeho zákonnému zástupci byla v ČR udělena doplňková ochrana a že jeho matce byl Polskou republikou udělen ekvivalent doplňkové ochrany ve smyslu zákona o azylu. Oba rodiče tak disponují srovnatelným typem pobytového oprávnění založeným na ochraně podle kvalifikační směrnice, rodina hodlá pobývat výhradně na území ČR, kde se žalobce narodil a kde mu zákonný zástupce zajišťuje materiální zázemí. Namítal, že bylo prokázáno, že žalobce žije v ČR se svými rodiči, kteří mu společně zajišťují zázemí, péči a výchovu, udělení doplňkové ochrany by tak dle žalobce bezpochyby naplnilo účel sloučení rodiny, jak je sledován § 14b zákona o azylu. Poukázal na to, že není zřejmé, proč má mít pobytové oprávnění matky v Polsku větší váhu než ochrana zákonného zástupce v ČR, neboť rodina hodlá dlouhodobě pobývat výhradně v ČR, v Polsku žalobce pobývat nehodlá a nemá tam ani zázemí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Konstatoval, že vycházel z řádně zjištěného stavu věci a na jeho základě konstatoval, že otec nezletilého, který podal jménem nezletilého žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, je osobou s udělenou doplňkovou ochranou na území ČR, jejíž platnost mu byla opakovaně prodloužována, naposledy rozhodnutím ze dne 10. 2. 2023 s platností prodloužení doplňkové ochrany do 8. 3. 2026. Poukázal na to, že k udělení a následnému prodloužení doplňkové ochrany otci žalobce bylo přistoupeno v souladu s tehdejší platnou právní úpravou, konkrétně na základě § 14a písm. d) zákona o azylu s ohledem na rodinné vazby. Vzhledem k uvedenému žalovaný výslovně shrnul, že tato zákonná podmínka (tedy rodinná příslušnost k osobě požívající doplňkové ochrany ve smyslu § 14b odst. 2 zákona o azylu) pro udělení doplňkové ochrany nezletilému za účelem sloučení rodiny byla splněna. V žalobcově případě však neshledal důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. Poukázal na to, že žalobcův otec zajišťuje rodinu materiálně a v době, kdy je v zaměstnání, o dítě pečuje matka. Ta sice splnila povinnost ohlášení místa pobytu svého pobytu na území ČR, na území Polska ale neučinila žádné kroky k povolení pobytu nezletilého tamtéž. Žalovaný dále přihlédl k tomu, že ani zákonný zástupce nezletilého, který zde pracuje a hovoří plynule česky, si doposud přes dovršení plnoletosti a značný stupeň integrace nezajistil trvalé pobytové oprávnění na území ČR. Poukázal dále na to, že žalobce je pro svůj velmi nízký věk aktuálně bezpochyby zcela závislý zejména na péči matky, byť otec rodinu materiálně zajišťuje. Neshledal, že by rodina nemohla realizovat svůj rodinný život na území Polska či že by rodina nemohla realizovat rodinný život na území ČR s povoleným pobytem v Polsku, stejně jako doposud matka dítěte. Žalovaný tak při hodnocení věci neshledal důvod hodný zvláštního zřetele k udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny za situace, kdy matka dítěte disponuje povolením k pobytu v Polsku, přičemž rodiče dítěte neuzavřeli sňatek. Konstatoval, že samotnou skutečnost, že rodiče chtějí legalizovat pobyt dítěte na území ČR řízením ve věci mezinárodní ochrany, neboť takový postup považují aktuálně za výhodnější s ohledem na přístup k dokladům, pojištění a do sociálního systému, jako zvláštního zřetele hodný důvod k udělení mezinárodní

ochrany rozhodně vyhodnotit nelze. Vzhledem k dikci § 14b zákona o azylu je zjevné, že k udělení doplňkové ochrany podle tohoto ustanovení je nezbytné kumulativní naplnění zákonných podmínek, přičemž v žalobcově případě důvod hodný zvláštního zřetele přítomen není.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny podmínky.
5. Protože námitky žalobce směřovaly jen proti důvodům, proč nebyla žalobci udělena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, soud se zabýval pouze těmito námitkami.
6. Z § 14b odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *„rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“*
7. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí
 - a) manžel nebo registrovaný partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo
 - e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.
8. Smyslem § 14b zákona o azylu je upravit situace, kdy je jednomu z členů rodiny udělena doplňková ochrana, a v zájmu zachování jednoty rodiny se tak ochrana udělí i zbylým jejím členům. Dle názoru soudu výše citované slovní spojení dává správnímu orgánu možnost správního uvážení, aby mohl posoudit a zhodnotit konkrétní okolnosti každého azylového případu. Především aby mohl rozhodnout o neudělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny za situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu je formálně rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkovou ochranu, avšak jejich společný rodinný život neexistuje nebo je velice omezený, a tedy udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny by nebylo schopno naplnit její účel. K tomuto lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Azs 415/2018-64, a ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Azs 23/2013-39, které jsou sice skutkové odlišné, avšak vycházejí ze shodné úvahy o možnosti správního orgánu posoudit konkrétní okolnost případu. Žalovaný byl tedy nejen oprávněn, ale i povinen zkoumat, zda jsou, resp. nejsou, v případě žalobce dány důvody zřetele hodné.
9. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce se svými rodiči žije ve společné domácnosti v Ústí nad Labem. Žalobcův otec pracuje a zajišťuje rodinu materiálně a v době, kdy je v zaměstnání, o dítě pečuje matka, které byl v Polsku udělen ekvivalent doplňkové ochrany.
10. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícího se udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny vyplývá, že žalovaný hodnotil okolnosti týkající se rodičů žalobce, zejména zdůraznil, že neshledal, že by rodina nemohla realizovat svůj rodinný život na území Polska či že by rodina nemohla realizovat rodinný život na území ČR s povoleným pobytem v Polsku stejně jako matka. Žalovaný dále dle napadeného rozhodnutí přihlédl k tomu, že

ani zákonný zástupce nezletilého, který zde pracuje a hovoří plyně česky, si doposud přes dovršení plnoletosti a značný stupeň integrace nezajistil trvalé pobytové oprávnění na území ČR. Poukázal dále na to, že nezletilý je pro svůj velmi nízký věk aktuálně bezpochyby zcela závislý zejména na péči matky, byť otec rodinu materiálně zajišťuje. Žalovaný tak při hodnocení věci neshledal důvod hodný zvláštního zřetele k udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny za situace, kdy matka dítěte disponuje povolením k pobytu v Polsku, přičemž rodiče dítěte neuzavřeli sňatek.

11. Dle názoru soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezohlednil, jaký je nejlepší zájem žalobce jako nezletilého dítěte. Judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) i Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, ze dne 25. 2. 2022, č. j. 5 Azs 82/2020-64, ze dne 5. 3. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-58, nebo ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 162/2020-47) přitom akcentuje požadavek, aby při všech aktech týkajících se dětí, prováděných členskými státy EU, byl prvořadým hlediskem nejlepší zájem dítěte. Tento požadavek ostatně následuje bod 18 a čl. 20 odst. 5 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice), z něhož vyplývá, že se státy mají při provádění kvalifikační směrnice řídit též nejlepším zájmem dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte. Při individuálním posouzení žádosti o mezinárodní ochranu má být podle čl. 4 odst. 3 písm. c) kvalifikační směrnice zohledněn též věk žadatele, přičemž při zohlednění věku je nutné přihlédnout i k jeho nejlepšímu zájmu v případě, je-li žadatel nezletilý (srov. rozsudky SDEU ze dne 22. 11. 2012, ve věci C-277/11 M. nebo ze dne 11. 6. 2024, ve věci C-646/21 K.L.). Dále lze odkázat např. i na rozhodnutí SDEU ze dne 9. 9. 2021 ve věci C-768/19, ve kterém bylo konstatováno, že kvalifikační směrnice musí být vykládána a uplatňována ve světle čl. 7 a čl. 24 odst. 2 a 3 Listiny EU, přičemž platí, že *„při provádění uvedené směrnice se členské státy musí řídit především nejlepšími zájmy dítěte a při posuzování těchto zájmů by měly zejména náležitě zohledňovat zásadu celistvosti rodiny, blaho a sociální vývoj nezletilé osoby“*.
12. Soud zdůrazňuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jak žalovaný hodnotil nejlepší zájem žalobce jako nezletilého dítěte. V této souvislosti žalovaný zejména vůbec nevyhodnotil skutečnosti, že žalobce, který se narodil v ČR, spolu se svými rodiči žije v Ústí nad Labem a že většinu svého života žije na území ČR. Žalovaný dále nijak nehodnotil, že žalobce se svou rodinou chce i nadále žít na území ČR, neboť jeho otec, který materiálně zajišťuje rodinu, jak žalovaný poznamenal v napadeném rozhodnutí, pracuje v ČR a materiálně zajišťuje rodinu. Podle soudu tedy žalovaný řádně nevyhodnotil celkovou situaci žalobce a neodůvodnil, proč by nezletilý žalobce (v době rozhodnutí žalovaného mu byly dva roky), jehož veškerý střet zájmů a společný rodinný život je v ČR, měl s rodinou žít v Polsku nebo žádat o nějakou formu povolení pobytu v Polsku.
13. Soud shrnuje, že žalovaný řádně nevyhodnotil všechny relevantní okolnosti případu žalobce, a v rozhodnutí žalovaného proto chybí podstatné důvody pro vyhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14b zákona o azylu a toho, zda jsou u žalobce dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení doplňkové ochrany. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

14. V dalším řízení žalovaný znovu posoudí všechny podstatné okolnosti žalobcova případu, posoudí jeho vazby na území ČR a nejlepší zájem žalobce jako nezletilého dítěte a na základě toho opětovně vyhodnotí, zda jsou u žalobce dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Přitom také musí brát v úvahu, zda společný rodinný život žalobce s jeho rodiči skutečně existuje nebo je velice omezený, a zda tedy udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny je schopno naplnit její účel.
15. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobce žádné náklady neuplatnil, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. ledna 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce